

Arrest

nr. 291 267 van 29 juni 2023
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. VANGOIDSENHOVEN
Interleuvenlaan 62
3001 HEVERLEE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 25 januari 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 januari 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 april 2023 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 17 april 2023.

Gelet op de beschikking van 8 mei 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 mei 2023.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en van haar advocaat R. JESSEN, loco advocaat E. VANGOIDSENHOVEN.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. In casu wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekende partij, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, dient beroep in tegen de beslissing “niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)” van 10 januari 2023, genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

2. De Raad stelt vooreerst vast dat verzoekende partij in haar verzoekschrift weliswaar zeer algemeen opwerpt dat voorzichtigheid is geboden bij haar leeftijd, doch dat zij niet betwist dat haar verklaringen afgelegd op de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) omtrent haar leeftijd, met name dat zij in 2022 minderjarig was, niet strookten met de werkelijkheid. Ze geeft aan (en toe) dat zij al meerderjarig was ten tijde van haar verblijf in en vertrek uit Griekenland, waar haar internationale bescherming werd toegekend. Verzoekende partij wijst er in haar verzoekschrift zelf(s) meermaals op dat zij tijdens haar verblijf in Griekenland meerderjarig werd en dat dit gevolgen had voor haar situatie aldaar, waarmee ze aldus (impliciet) erkent op de DVZ niet de waarheid te hebben verteld, door zich er onterecht als minderjarige uit te geven.

Verzoekende partij -die in haar verzoekschrift betoogt dat "Leeftijdsonderzoeken kennen bovendien een behoorlijk grote foutenmarge, zodat de leeftijd die in België weerhouden is, 24 jaar, geen absoluut gegeven vormt en voorzichtigheid geboden is", doch die tegelijkertijd op de eerste pagina van dat verzoekschrift aangeeft te zijn "geboren op 01/01/1998" en dus 25 jaar oud en al vele jaren meerderjarig te zijn-, erkent aldus dat zij bij aanvang van haar procedure verzoek om internationale bescherming in België leugenachtige en bedrieglijke verklaringen heeft afgelegd, door zich onterecht als minderjarige voor te doen, waarmee zij de Belgische asielinstanties trachtte te misleiden. Dit staat haaks op de medewerkingsplicht die op haar rust en geeft een ernstige knauw aan haar algemene en algehele geloofwaardigheid.

De vaststelling van de commissaris-generaal dienaangaande in de bestreden beslissing blijft dan ook gehandhaafd: "Verder wordt uw algemene geloofwaardigheid aangetast door uw verklaringen over uw leeftijd. Bij uw verzoek om internationale bescherming in 2022 stelde u immers te zijn geboren op 28 mei 2004 en minderjarig te zijn (DVZ fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling). Aan deze verklaring kan echter geen geloof worden gehecht want na medisch onderzoek, uitgevoerd in het Universitair Ziekenhuis St. Rafaël werd uw geboortedatum resoluut aangepast naar 1 januari 1998. Op de bijgevoegde beslissing van de Dienst Voogddij staat dat u de dag van het medisch onderzoek op 30 mei 2022 een leeftijd heeft van 26,7 jaar met een standaarddeviatie van 2,3 jaar. Dat u ten onrechte beweert minderjarig te zijn, doet bijgevolg afbreuk aan uw algemene geloofwaardigheid. Dat uw geboortjaar op basis van de test aangepast werd van het jaar 2004 naar het jaar 1998 is een bijzonder negatieve indicatie voor uw algehele geloofwaardigheid. Daar u niet als minderjarige kan worden beschouwd, kan de Internationale Conventie voor de rechten van het kind niet op u worden toegepast."

De Raad stipt nog aan dat indien verzoekende partij het niet eens was/is met de beslissing van de Dienst Voogddij het haar steeds vrijstond hiertegen een beroep in te dienen bij de Raad van State, doch uit niets blijkt dat zij dit zou hebben gedaan. Hoe dan ook geeft ze thans in haar verzoekschrift aan en toe dat zij reeds meerderjarig was ten tijde van haar verblijf in en vertrek uit Griekenland, waardoor haar verklaringen op de DVZ minderjarig te zijn dus niet correct, doch leugenachtig en bedrieglijk zijn.

3. Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, op basis waarvan de bestreden beslissing werd genomen, vormt de omzetting naar Belgisch recht van het wederzijds vertrouwensbeginsel vervat in artikel 33, lid 2, a) van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming. Dit beginsel van wederzijds vertrouwen betreft evenwel een weerlegbaar vermoeden.

Het wederzijds vertrouwensbeginsel wordt weerlegd indien de voorzienbare levensomstandigheden van een verzoeker, die als persoon die internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest. De weerlegging vereist, specifiek voor wat betreft de voorzienbare levensomstandigheden, dat er sprake is van een situatie waarin een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt. Deze drempel wordt bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 50-51 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, pt. 90 en 101).

Wanneer er in een lidstaat sprake is van "tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken", dan vallen deze tekortkomingen bijgevolg enkel onder artikel 4 van het Handvest wanneer zij voormelde bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken (cf. HvJ

19 maart 2019, gevoegde zaken 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, Ibrahim e.a., pt. 89). Verder kan er niet worden uitgesloten dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt, kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 52 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163-17, Jawo, pt. 95).

4. Uit de door verzoekende partij bijgebrachte landeninformatie blijkt dat er in Griekenland sprake is van een precaire situatie waardoor de grootste voorzichtigheid en zorgvuldigheid zijn geboden bij de beoordeling van beschermingsverzoeken van statushouders in Griekenland. De situatie voor statushouders in en bij terugkeer naar Griekenland is ernstig en moeilijk, hetgeen onder andere het gevolg is van de administratieve obstakels waarmee zij worden geconfronteerd waardoor zij in zware en schrijnende levensomstandigheden kunnen terecht komen met belemmeringen inzake de toegang tot o.a. socio-economische en medische hulp.

In dit verband moet rekening worden gehouden met “alle gegevens van de zaak” (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 89) en is het noodzakelijk op basis van de individuele omstandigheden van de verzoekende partij haar verzoek te beoordelen, waarbij het aan de verzoekende partij toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de beschermingsstatus die haar in Griekenland werd verleend en de rechten die daaruit voortvloeien zodanig zijn dat zij niet terechtkomt in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie te weerleggen.

5. Verzoekende partij slaagt er in casu niet in dit vermoeden te weerleggen. Ze betwist weliswaar in haar verzoekschrift op algemene wijze, doch slaagt er niet in een ander licht te werpen op hetgeen in de bestreden beslissing concreet met betrekking tot haar persoonlijke situatie en levensomstandigheden als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland wordt vastgesteld.

6. Waar verzoekende partij in haar verzoekschrift opmerkt dat zij niet in het bezit is van Griekse verblijfsdocumenten, betreft dit blijkens haar verklaringen een bewuste keuze van haar. Verzoekende partij verklaarde tijdens haar persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS) namelijk dat zij haar Griekse verblijfsdocumenten, net als haar Grieks paspoort, doelbewust achterliet bij vrienden in Frankrijk, dit omdat, zo gaf ze aan, het zonder die Griekse documenten moeilijker is om haar terug te sturen naar Griekenland (notities van het persoonlijk onderhoud van 30 november 2022, p. 3). Verzoekende partij, wier dergelijk doelbewust gedrag haaks staat op de medewerkingsplicht, toont niet concreet aan ernstige inspanningen te hebben ondernomen om die documenten terug te krijgen, ondanks de uitdrukkelijke vraag tijdens haar interviews op de DVZ en het CGVS om die documenten voor te leggen. Het feit dat verzoekende partij thans niet meer in het bezit zou zijn van die bewuste documenten, is hoe dan ook louter en alleen aan haar eigen handelen te wijten. Het is dan ook frappant en het tart alles dat verzoekende partij in haar verzoekschrift het CGVS verwijt geen objectieve informatie over haar actuele verblijfsstatus in Griekenland te verstrekken, dit terwijl zij deze informatie zelf heeft. In weerwil van wat in het verzoekschrift wordt voorgehouden, is de commissaris-generaal er bovendien geenszins toe gehouden -geen enkele bepaling verplicht hem hiertoe- om aan te tonen dat verzoekende partij op heden nog een verblijfsvergunning heeft in Griekenland en dat zij probleemloos zou kunnen terugkeren om vervolgens (verder) wettig verblijf te houden in Griekenland.

In dit verband dient erop gewezen dat artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet als enige voorwaarde stelt dat “de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie”. Noch uit deze bepaling, noch uit artikel 33, lid 2, a) van de Richtlijn 2013/32/EU waarvan het de omzetting naar nationaal recht vormt, volgt dat – voor zover aan deze voorwaarde is voldaan – de commissaris-generaal gehouden zou zijn om tot andere verificaties over te gaan, zoals bijvoorbeeld het opvragen en onderzoeken van verzoekende partij haar verblijfsdocumenten in Griekenland, voor zover er voldaan is aan die ene voorwaarde. Verzoekende partij gaat hier geheel aan voorbij. Daar uit de informatie waarover het CGVS beschikt en die als bijlage in het administratief dossier is opgenomen blijkt dat verzoekende partij internationale bescherming in Griekenland kreeg toegekend, was de commissaris-generaal aldus geenszins verplicht om de Griekse autoriteiten aan te schrijven om te informeren naar verzoekende partij haar verblijfsstatus aldaar.

7. De Raad wijst er voorts op dat het aan de begunstigde(n) van internationale bescherming toekomt om de nodige inspanningen te doen om zich te integreren in de samenleving waar hij/zij internationale

bescherming heeft bekomen, door er onder meer werk en onderdak te zoeken en de taal te leren. Zulke inspanningen mogen niet, laat staan genoegzaam blijken uit verzoekende partij haar verklaringen en gedragingen.

Dat corona/covid en de in het kader van dat virus en die ziekte getroffen maatregelen een grote impact hadden op het leven in Griekenland ten tijde van verzoekende partij haar verblijf aldaar, zoals ze thans betoogt, wordt niet betwist, doch dit zal niet alleen voor verzoekende partij zo, doch wellicht voor heel de Griekse bevolking/samenleving het geval zijn geweest en corona stopte bovendien niet aan de Griekse grenzen, doch had ook hier in België en ruimer ook Europa en een groot deel van de wereld een enorme impact op het (dagelijkse) leven. Verzoekende partij gaat door te verwijzen naar die algemene situatie evenwel voorbij aan haar eigen doen en laten tijdens haar verblijf in Griekenland, en in het bijzonder in de korte periode die ze er verbleef nadat haar er internationale bescherming werd toegekend.

Overigens, dat het (sociale) leven er stillag, zoals wordt opgeworpen, gaf verzoekende partij de tijd en mogelijkheid om er de Griekse taal te leren, waarbij wordt opgemerkt dat verzoekende partij zelf in het verzoekschrift het belang van het aanleren en beheersen van de Griekse taal benadrukt, waar ze o.a. opmerkt dat de Griekse taal onder meer belangrijk is om een job te vinden in Griekenland of om er school te lopen.

Verzoekende partij slaagt er in haar verzoekschrift niet in een ander licht te werpen op de motivering in de bestreden beslissing die in dit verband het volgende stelt: "Ten eerste dient te worden opgemerkt dat uw zoektocht naar onderwijs, werk en huisvesting werd bemoeilijkt door het feit dat u de Griekse taal niet spreekt (CGVS, p. 9, p. 12). Uit uw verklaringen blijkt echter dat u geen enkele poging heeft ondernomen om de Griekse taal te leren. U stelt simpelweg dat u niets kon doen. U zou het wel eens aan uw voogd gevraagd hebben, die u zou hebben gezegd dat ze iets zou regelen, en u verklaart dat ze zich in de shelter waar u verbleef niet bezighielden met u de taal aan te leren (CGVS, p. 12). Dat u echter zelf nooit op zoek ging naar andere manieren om de taal te verwerven, via internet, andere mensen of andere organisaties, toont echter aan dat uw inspanningen om de Griekse taal te leren uiterst beperkt waren." (eigen onderlijning) Verzoekende partij haar huidig argument in het verzoekschrift dat er ingevolge de corona-maatregelen nergens/geen onderwijs was en zij dus geen (taal)onderwijs kon volgen, is allerminst aannemelijk en wordt op generlei wijze gestaafd. Zij toont dit op generlei wijze aan, net zoals ze evenmin concreet aantoont dat zij daadwerkelijk gericht op zoek zou zijn gegaan naar mogelijkheden, via het onderwijs of op andere manieren, om zich de Griekse taal aan te leren. Waar in het verzoekschrift wordt aangevoerd dat verwerende partij suggereert dat verzoekende partij via internet Grieks had kunnen leren, maar dat hiermee voorbij wordt gegaan aan de kostprijs die dit met zich meebrengt en verzoekende partij het geld niet had om op het internet te surfen, gaat verzoekende partij met haar betoog eraan voorbij dat in de bestreden beslissing niet alleen het internet als enige manier wordt genoemd als mogelijkheid om de Griekse taal te leren, maar dat er daarnaast ook wordt gewezen op de mogelijkheden om Grieks via andere mensen of organisaties aan te leren. Verzoekende partij toont hoe dan ook niet aan concrete, laat staan verschillende ernstige en doorgedreven pogingen te hebben ondernomen om zich op een van de vele mogelijke manieren het Grieks (te trachten) aan te leren. Overigens blijkt uit verzoekende partij haar verklaringen dat zij op de financiële steun van vrienden kon rekenen, die haar reis van Griekenland mee financierden, hetgeen erop wijst dat verzoekende partij wel degelijk financiële middelen ter beschikking had, hetgeen haar argument ten zeerste relateert en op de helling zet.

Uit verzoekende partij haar verklaringen blijkt voorts dat zij de periode voor haar vertrek en tot de dag van haar vertrek uit Griekenland onderdak genoot, dat zij, ofschoon ze wist dat zij uit de shelter in Kypseli zou moeten vertrekken op het moment dat Griekenland haar als meerderjarige zou beschouwen, zelf geen enkele poging heeft ondernomen om huisvesting te vinden en dat zij in Griekenland nooit naar werk heeft gezocht.

Verzoekende partij haar verklaringen en gedragingen geven geenszins blijk van een intentie, laat staan ernstige en doorgedreven inspanningen om in Griekenland, waar ze internationale bescherming geniet, een leven en een toekomst uit te bouwen, zoals ook door de commissaris-generaal op goede grond als volgt in de bestreden beslissing wordt opgemerkt: "Daarbij dient te worden vastgesteld dat u verklaart nooit van plan te zijn geweest in Griekenland te blijven en u quasi onmiddellijk na de toekenning van uw status bent vertrokken uit Griekenland en naar België bent gereisd (CGVS, p. 8)." U stelt uw status te hebben gekregen in november 2021, waarna u nog moest wachten tot u uw verblijfsdocumenten en reispas kreeg, maar zodra u deze had bent u onmiddellijk vertrokken (CGVS, p. 6). Dat u nooit van plan was in Griekenland te blijven en al zes maanden na de toekenning van uw status er vertrok, getuigt niet van een oprechte intentie om een duurzaam bestaan in Griekenland uit te bouwen en er uw rechten te

doen gelden. Daarbij dient er ook te worden vastgesteld dat u zelf nog uw reis van Griekenland naar België kon regelen, en hierbij ook kon rekenen op de financiële steun van vrienden (CGVS, p. 8), waaruit toch blijkt dat u duidelijk beschikte over een netwerk en middelen om uw vertrek en verdere reis doorheen Europa te bewerkstellingen, wat dan ook getuigt van zelfredzaamheid en keuzemogelijkheden.” (eigen onderlijning)

Het feit dat er een einde wordt gesteld aan de materiële opvang voor begunstigden van internationale bescherming moet in samenhang worden bekeken met het feit dat nadat de beschermingsstatus wordt toegekend, de begunstigden zelf in hun onderhoud moeten voorzien. In het kader van huisvesting en tewerkstelling kan worden verwacht van de verzoekende partij, die er internationale bescherming heeft verkregen, om de nodige procedures te doorlopen en geduld uit te oefenen vooraleer zij daaromtrent conclusies trekt. Verzoekende partij maakt niet aannemelijk, gelet ook op de korte tijd die ze er nog verbleef na de toekenning van internationale bescherming, dat zij niet in de mogelijkheid zou zijn (geweest) om huisvesting of tewerkstelling te kunnen krijgen in Griekenland. Het komt in dit verband bovendien haar toe om de middelen die het recht en haar status in Griekenland hiertoe bieden terdege te gebruiken, hetgeen zij evenwel niet aantoonde. Zij toont niet aan deze afdoende te hebben benut, laat staan uitgeput. Met de algemene opmerking in het verzoekschrift dat “om informatie te vinden, moet men weten waar te zoeken”, toont verzoekende partij niet aan het mogelijke te hebben gedaan om zich te informeren over en om de rechten en voordelen te laten gelden die het recht en haar status in Griekenland haar bieden.

8. Verzoekende partij ontkracht noch weerlegt voorts de motivering in de bestreden beslissing waar wordt vastgesteld: “Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland het slachtoffer bent geworden van andere vluchtelingen, meer bepaald Pashtunen die niet met u wilden praten en ook drugs gebruikten en vervolgens met u begonnen te vechten en u begonnen te slaan omdat u Hazara bent (CGVS, p. 9, p. 10) en dat u ook een keer werd tegen gehouden met de vraag om het geld dat u bij had op dat moment af te geven (CGVS, p. 15), moet worden opgemerkt dat deze situatie op zich niet worden aangemerkt als daad van vervolging of situatie van ernstige schade. Bovendien blijkt op basis van de gegevens die voorhanden zijn dat u naar aanleiding van uw ervaringen géén pogingen hebt ondernomen om een beroep te doen op de hulp of bescherming van de bevoegde instanties (CGVS, p. 11), hoewel hoger genoemd vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden tevens impliceert dat de daar aanwezige autoriteiten in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden mits u uiteraard de nodige stappen zet.”

9. Een algemene verwijzing, zoals in het verzoekschrift waarbij dienaangaande naar algemene landen-informatie wordt verwezen, naar de moeilijke (levens)omstandigheden voor begunstigden van internationale bescherming en de situatie van Afghaanse (erkende) vluchtelingen in Griekenland, volstaat niet om zonder meer aan te tonen dat verzoekende partij als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland buiten haar wil en haar persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie verkeerde dan wel bij een terugkeer dreigt terecht te komen. Dit dient in concreto te worden aangetoond, waar verzoekende partij in gebreke blijft.

Verzoekende partij toont niet aan, ook al kan worden aangenomen dat haar situatie door onzekerheid of een verslechtering van haar levensomstandigheden gekenmerkt wordt, dat zij bij een terugkeer naar Griekenland in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat haar toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., overweging 91). Ze toont niet aan dat zij bij een terugkeer naar Griekenland persoonlijk in een situatie zou belanden die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU.

10. Waar in het verzoekschrift, in een theoretisch luik, met verwijzing naar het in november 2017 of reeds meer dan 5 jaar geleden opgeheven artikel 48/5, § 4 van de Vreemdelingenwet, naar het concept eerste land van asiel wordt verwezen, dient erop gewezen dat in casu nergens sprake is van een eerste land van asiel. Bovendien kan een EU-lidstaat, zoals in casu Griekenland, niet/nooit als een eerste land van asiel worden beschouwd overeenkomstig het Europees recht. De verwijzing in het verzoekschrift naar eerste land van asiel is dan ook niet dienstig of relevant.

11. Derhalve lijkt verzoekende partij geen elementen naar voren te brengen waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend in Griekenland.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Deze wetsbepaling houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt zij een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nrs. 227.364 en 227.365).

4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 26 mei 2023 staat het volgende vermeld:

“Tolk 1518 staat onder eed en tolkt Dari – Nederlands.

De voorzitter verwijst naar de beschikking die het voorwerp uitmaakt van het verzoek om te worden gehoord. De verzoekende partij stelt dat het beschermingsstatuut dat zij kreeg toegekend in Griekenland onvoldoende en niet effectief is en dat zij dit op afdoende wijze heeft aangetoond. Zij licht toe dat zij er, ondanks haar verhoogde kwetsbaarheid als minderjarige, toch op straat heeft moeten leven, dat zij werd gevisieerd door landgenoten van Pashtou-origine en maakt melding van een ontoereikende huisvesting, scholing, financiële hulp, etc. De verzoekende partij stelt dat zij in Griekenland naar de kerk ging en Hazara is, waardoor zij er ruzie kreeg met landgenoten van Pashtou-origine en stelt dat hun tenten er 's nachts werden aangevallen. Zij stelt dat zij onderdak heeft gekregen in een kamer, maar niet naar school kon gaan en dat de andere jongeren die er verbleven niets deden en alleen maar zaten te drinken en zich prostitueerden. Aangezien zij zelf niet aan alcohol verslaafd wilde raken en zich niet wilde prostitueren en zij zich in Griekenland mentaal en fysiek onderdrukt voelde, heeft zij het land verlaten.”

4.1. Waar de verzoekende partij stelt dat zij ondanks “haar verhoogde kwetsbaarheid als minderjarige” toch op straat moest leven, gaat zij voorbij aan de vaststelling in de beschikking dat een leeftijdsonderzoek op 30 mei 2022 uitwees dat zij 26,7 jaar oud was met een standaarddeviatie van 2,3 jaar. Hieruit volgt dat toen zij in november 2019 aankwam in Griekenland de verzoekende partij niet minderjarig was, maar minstens 21 jaar oud. Verder blijkt uit het verzoekschrift ook dat zij slechts één maand op straat heeft gewoond (p. 3), in 2020, maar daarna altijd huisvesting kon genieten tot aan haar vertrek uit Griekenland. Overigens verloor de verzoekende haar opvang door eigen toedoen omdat zij op een avond niet op tijd terug was (NPO, p. 7).

4.2. Het betoog van de verzoekende partij over een ontoereikende huisvesting, scholing, financiële hulp en dergelijke meer, en dat zij onderdak heeft gekregen in een kamer maar niet naar school kon gaan, brengt de gronden van de beschikking niet aan het wankelen.

De verzoekende partij blijft immers in gebreke om in concreto in te gaan op de gronden van voormelde beschikking met verwijzing naar de motieven van de bestreden beslissing. Hierin werd rekening gehouden met haar verklaringen en individuele situatie. Zo wordt onder meer in het kader van haar zoektocht naar onderwijs, werk en huisvesting opgemerkt dat uit haar verklaringen blijkt dat zij geen enkele poging heeft

ondernomen om de Griekse taal te leren. Eveneens wordt geduid dat zij voor haar vertrek en tot op de dag van haar vertrek uit Griekenland onderdak genoot, dat zij, ofschoon ze wist dat zij uit de shelter in Kypseli zou moeten vertrekken op het moment dat Griekenland haar als meerderjarige zou beschouwen, zelf geen enkele poging heeft ondernomen om huisvesting te vinden en dat zij in Griekenland nooit naar werk heeft gezocht. Verder wordt vastgesteld dat de verzoekende partij zelf nog haar reis van Griekenland naar België kon regelen, en hierbij ook kon rekenen op de financiële steun van vrienden, waaruit blijkt dat zij duidelijk beschikte over een netwerk en middelen om haar vertrek en verdere reis doorheen Europa te bewerkstellingen, wat dus getuigt van zelfredzaamheid en keuzemogelijkheden. De verzoekende partij gaat ter terechtzitting door het slechts poneren van algemene stellingen voorbij aan de concrete vaststellingen, waarvan enkele hiervoor herhaald, die uitgebreid worden toegelicht in voormelde beschikking. Zij geeft dan wel aan het hiermee niet eens te zijn, maar heeft geen oog voor de gronden van voormelde beschikking, minstens slaagt zij er niet in de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden te weerleggen dat zij zich kan beroepen op de beschermingsstatus die haar in Griekenland werd verleend en de rechten die daaruit voortvloeien zodanig zijn dat zij niet terechtkomt in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie. Zij brengt bijgevolg geen dienstige elementen aan die tot een ander besluit kunnen leiden.

Waar de verzoekende partij ter terechtzitting verder uiteenzet dat zij werd gevisieerd door landgenoten van Pashtou-origine, ze in Griekenland naar de kerk ging, Hazara is waardoor zij er ruzie kreeg met landgenoten van Pashtou-origine en dat hun tenten er 's nachts werden aangevallen evenals waar zij aangeeft dat de andere jongeren die er verbleven niets deden en alleen maar zaten te drinken en zich prostitueerden, herneemt de Raad volgende gronden van voormelde beschikking:

“8. Verzoekende partij ontkracht noch weerlegt voorts de motivering in de bestreden beslissing waar wordt vastgesteld: “Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland het slachtoffer bent geworden van andere vluchtelingen, meer bepaald Pashtunen die niet met u wilden praten en ook drugs gebruikten en vervolgens met u begonnen te vechten en u begonnen te slaan omdat u Hazara bent (CGVS, p. 9, p. 10) en dat u ook een keer werd tegen gehouden met de vraag om het geld dat u bij had op dat moment af te geven (CGVS, p. 15), moet worden opgemerkt dat deze situatie op zich niet worden aangemerkt als daad van vervolging of situatie van ernstige schade. Bovendien blijkt op basis van de gegevens die voorhanden zijn dat u naar aanleiding van uw ervaringen géén pogingen hebt ondernomen om een beroep te doen op de hulp of bescherming van de bevoegde instanties (CGVS, p. 11), hoewel hoger genoemd vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden tevens impliceert dat de daar aanwezige autoriteiten in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden mits u uiteraard de nodige stappen zet.”

9. Een algemene verwijzing, zoals in het verzoekschrift waarbij dienaangaande naar algemene landeninformatie wordt verwezen, naar de moeilijke (levens)omstandigheden voor begunstigten van internationale bescherming en de situatie van Afghaanse (erkende) vluchtelingen in Griekenland, volstaat niet om zonder meer aan te tonen dat verzoekende partij als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland buiten haar wil en haar persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie verkeerde dan wel bij een terugkeer dreigt terecht te komen. Dit dient in concreto te worden aangetoond, waar verzoekende partij in gebreke blijft.

Verzoekende partij toont niet aan, ook al kan worden aangenomen dat haar situatie door onzekerheid of een verslechtering van haar levensomstandigheden gekenmerkt wordt, dat zij bij een terugkeer naar Griekenland in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat haar toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., overweging 91). Ze toont niet aan dat zij bij een terugkeer naar Griekenland persoonlijk in een situatie zou belanden die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU.”

Hieruit blijkt dat de verzoekende partij ter terechtzitting in wezen niet verder komt dan het herhalen van, dan wel het voortborduren op elementen waarop middels voormelde beschikking reeds werd geantwoord. Zij laat hierbij de vaststelling dat zij naar aanleiding van haar ervaringen geen pogingen heeft ondernomen om een beroep te doen op de hulp of bescherming van de bevoegde instanties ongemoeid. Door te herhalen en het toevoegen van algemene verzuchtingen zoals dat zij het land heeft verlaten aangezien zij zelf niet aan alcohol verslaafd wilde raken, zich niet wilde prostitueren en zij zich in Griekenland mentaal en fysiek onderdrukt voelde, brengt de verzoekende partij geen elementen aan die ertoe nopen anders te oordelen dan hetgeen reeds in voormelde beschikking werd aangegeven. Hierbij kan nog worden opge-

merkt dat waar zij een mentale en fysieke onderdrukking aanhaalt, zij geen geobjectiveerde (medische) stavingstukken aanreikt die een bijzondere kwetsbaarheid aantonen waardoor zij zich in Griekenland niet staande zou kunnen houden.

Waar de verzoekende partij ter terechtzitting voormelde elementen als reden voor haar vertrek uit Griekenland naar voren schuift, brengt de Raad eveneens volgende grond van voormelde beschikking in herinnering:

“Verzoekende partij haar verklaringen en gedragingen geven geenszins blijk van een intentie, laat staan ernstige en doorgedreven inspanningen om in Griekenland, waar ze internationale bescherming geniet, een leven en een toekomst uit te bouwen, zoals ook door de commissaris-generaal op goede grond als volgt in de bestreden beslissing wordt opgemerkt: “Daarbij dient te worden vastgesteld dat u verklaart nooit van plan te zijn geweest in Griekenland te blijven en u quasi onmiddellijk na de toekenning van uw status bent vertrokken uit Griekenland en naar België bent gereisd (CGVS, p. 8). U stelt uw status te hebben gekregen in november 2021, waarna u nog moest wachten tot u uw verblijfsdocumenten en reispas kreeg, maar zodra u deze had bent u onmiddellijk vertrokken (CGVS, p. 6). Dat u nooit van plan was in Griekenland te blijven en al zes maanden na de toekenning van uw status er vertrok, getuigt niet van een oprechte intentie om een duurzaam bestaan in Griekenland uit te bouwen en er uw rechten te doen gelden.”

Ter terechtzitting laat de verzoekende partij ook deze grond links liggen en lijkt zij het over een andere boeg te gooien. In de mate dat zij haar vertrek uit Griekenland tracht te verschonen, slaagt zij er echter, gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen, niet in te overtuigen. Ter terechtzitting aangeven dat zij zelf niet aan alcohol verslaafd wilde raken en zich niet wilde prostitueren, toont nog niet aan dat zij de nodige inspanningen heeft gedaan om zich te integreren in de samenleving waar zij internationale bescherming heeft verkregen, noch dat zij de middelen die het recht en haar status in Griekenland haar bieden afdoende heeft benut, laat staan uitgeput, noch dat zij bij terugkeer zou terechtkomen in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie.

4.3. Uit het voorgaande blijkt dan ook dat de verzoekende partij zich in wezen louter beperkt tot het voeren van een algemeen betoog waarin zij algemene verzuchtingen uit, elementen herhaalt en aangeeft het niet eens te zijn. Zij blijft echter in gebreke daadwerkelijke en concrete opmerkingen te formuleren die afbreuk doen aan de in voormelde beschikking opgenomen grond en de in de bestreden beslissing geformuleerde motieven. De verzoekende partij toont bijgevolg, gelet op hetgeen voorafgaat en de in de bestreden beslissing en beschikking gedane vaststellingen, niet aan dat haar situatie kan worden aangemerkt als een situatie van uitzonderlijke aard zoals geduid door het Hof van Justitie van de Europese Unie, waardoor haar situatie (bij terugkeer) in Griekenland kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling, noch dat zij zich derhalve niet langer kan stellen onder de internationale bescherming die haar in Griekenland werd verleend.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig juni tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. M. MAES,

kamervoorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES